

Arrest

nr. 88 768 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Slavische moslim uit Berane (Montenegro) en bezit de Montenegrijnse nationaliteit. Sedert ongeveer drie jaar kende u problemen met uw buurman B. S. (...). Hij beledigde uw oude moeder. Verscheidene keren werden de ruiten van uw woning ingegooid. Eén keer stelde u met eigen ogen vast dat het uw buurman was die de stenen gooide. De redenen van zijn handelen zijn

u onbekend. U heeft hem nooit iets in de weg gelegd. Wel stond S. (...) bekend als druggebruiker en delinquent. Ongeveer twee en een half jaar terug ondernam uw advocaat een verzoeningspoging tussen de familie S. (...) en uw familie. B. S. (...) schudde u destijds de hand en beloofde dat de feiten zich niet zouden herhalen. Dit bleken evenwel slechts loze woorden. Op een dag kwam hij naar uw woning en dreigde ermee uw dochters te verkrachten en u en uw hele familie te vermoorden. Telkens wanneer er zich zulke feiten voordeden, legde u klacht neer bij de politie. U schatte in totaal zich minstens zeven of acht keer tot de politie gewend te hebben. De politie kwam dan ter plaatse en deed een onderzoek. S. (...) werd enkele keren door de rechtbank veroordeeld voor het uiten van dreigementen en voor het ingooien van de ruiten van uw huis. Uw getuigenis voor de rechtbank droeg bij tot zijn veroordeling. Hij werd niet veroordeeld tot een celstraf, wel tot een geldboete. U plaatste verschillende keren nieuwe ruiten, maar telkens opnieuw sneuvelden ze. De politie zei u dat ze op basis van de stenen (waarmee de ruiten aan diggelen werden gegooid) geen vingerafdrukken konden nemen. Zij raadde u aan camera's te installeren opdat de dader betrapt zou kunnen worden. U deed dit. Helaas waren de camera's geen lang leven beschoren en ontbrak het u aan middelen om ze te vervangen. Tijdens een nacht in januari 2012 moesten de ruiten van uw woning er voor een zoveelste keer aan geloven. Deze keer werd er echter van verschillende kanten met stenen geworpen. U vermoedt dan ook dat er deze keer meer dan één dader bij betrokken was. Een steen had ei zo na het hoofd van uw één jaar oude zoon geraakt. Uw dochters zetten het op een huilen. Uw dochter Sara, die aan astma lijdt, moest naar het ziekenhuis overgebracht worden wegens zuurstoftekort. Daar werd het u allemaal te veel en verloor u zelf korte tijd het bewustzijn. Voor u was de maat vol. U ging niet meer naar de politie aangezien zij volgens u toch niet in staat bleek effectieve bescherming te garanderen voor u en uw familie. Daarnaast werd u ook het slachtoffer van verbale pesterijen en een enkele keer ook van fysieke agressie door orthodoxe Serviërs die u viseerden omwille van uw religie. Als Moslim behoort u immers tot een minderheidsgroep in Berane (en bij uitbreiding in Montenegro). Verder worden uw kinderen op school gepest omwille van hun moslimafkomst. Zes maanden tot een jaar geleden probeerden de grootouders van uw stiefdochter N. (...) haar mee te lokken en te ontvoeren. U voedt haar op alsof zij uw eigen dochter is. Haar grootouders dreigden ermee u te vermoorden als u haar niet aan hen zou afstaan. Uw partner stapte hiervoor naar de politie maar deze ondernam geen actie. Op 17 maart 2012 vertrok u samen met uw partner J. S. (...) (O.V. 6.980.216) en uw kinderen uit Montenegro. De volgende dag bereikten jullie België. U vroeg hier asiel aan op 20 maart 2012. U vreest voor uw leven en dat van uw kinderen. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt te Berane op 28 september 2010. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog een verklaring van u neer, opgesteld door uw advocaat op 4 april 2012 te Berane, over de moeilijkheden die u ondervond met uw buurman B. S. (...) en een medisch verslag van een hartoperatie die u onderging op 25 april 2012.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u Montenegro in maart 2012 in hoofdzaak verliet wegens een aanslepend en geëscaleerd conflict met uw buurman B. S. (...). U gaf aan de reden waarom uw buurman problemen voor u en uw familie veroorzaakte, niet te kennen (CGVS I, blz. 6-8, 10). Deze door u geschetste problemen zijn echter louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband haalde u overigens zelf aan nooit moeilijkheden ondervonden te hebben met de autoriteiten of met andere privé-personen in Montenegro (CGVS I, blz. 8).

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw buurman, voor de pesterijen ten aanzien van uw kinderen (waarbij u geen gehoor vond bij de schooldirectie) en voor de pesterijen en agressie door onbekenden n.a.v. uw religie geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Montenegro zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Montenegrijnse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Montenegro voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u meermaals een beroep deed op de politie, en dat zij ook telkens ter plaatse kwamen en een onderzoek instelden. In enkele gevallen volgde er zelfs een gerechtelijke veroordeling, onder meer dankzij uw getuigenis voor de rechtbank (CGVS I, blz. 7). Aldus dient te worden vastgesteld dat de Montenegrijnse autoriteiten wel degelijk optreden wanneer u zich tot hen wendt. Uw uitleg dat u telkens zelf eerst initiatief diende te nemen door een klacht neer te leggen (CGVS I, blz. 8), is niet meer dan normaal. Immers, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het feit dat niet in alle gevallen de dader gevonden wordt, kan niet zonder meer leiden tot uw conclusie dat u geen hulp of bescherming kreeg van de politie (CGVS I, blz. 8; II, blz. 4). Zowel na het laatste incident in januari 2012 als wanneer u gepest en/of aangevallen werd wegens uw religie ging u niet naar de politie (CGVS I, blz. 9, 11). Voor wat de laatste feiten betreft, vreesde u represailles (CGVS I, blz. 11). Opnieuw moet worden opgemerkt dat op basis van uw voorgaande ervaringen met de politie en het gerecht, geenszins kan besloten worden tot een onwil van de autoriteiten om u bij te staan. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen.

Met betrekking tot de poging tot ontvoering van uw stiefdochter N. (...) en de dreigementen aan uw adres door de ouders van de ex-man van uw partner, stelde u dat de politie niets onderneemt en dat zij enkel tot actie overgaat nadat er zich ernstige feiten voordoen. U voegde daaraan toe dat zij zo handelt op basis van uw afkomst (CGVS II, blz. 3-4). Uw partner kreeg van de inspecteur van de politie te horen dat zij geen bewijzen had en dat de politie op de hoogte was van de activiteiten van haar ex-man maar dat alle feiten onder de jurisdictie van Podgorica, zijn geboorteplaats en ook de woonplaats van zijn ouders, vielen. Uit angst voor de familie van haar ex-man en voor de mogelijke gevolgen voor u en uw kinderen, durfde uw partner echter niet naar de politie in Podgorica stappen (CGVS Jasmina Sabotic II, blz. 3-4). Zowel u als uw partner waren over de hele lijn dan ook niet tevreden met het (gebrekkige) optreden van de politie. U liet echter na om verdere stappen te zetten bij de controleorganen van de politie (CGVS II, blz. 4; CGVS Jasmina Sabotic II, blz. 4). Hier dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat in casu niet het geval is.

In dit verband kan er bovendien gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisatie opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang merkbaar in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld. Redelijke en effectieve bescherming impliceert overigens niet dat de politie u dag in dag uit continu fysieke bescherming biedt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politioneel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de nieuwe Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft er in 2009 en 2010 toe geleid dat bijna 150 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek. Tot slot kan tevens opgemerkt worden dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Bijgevolg meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden door mij niet betwist. Uw verklaring opgesteld door uw advocaat handelt over de feiten die hierboven reeds werden besproken en vermag dan ook niet bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft uw medische situatie, verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat deze geen rol heeft gespeeld bij uw keuze om een asielaanvraag in te dienen (CGVS II, blz. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Slavische moslim uit Berane en bezit de Montenegrijnse nationaliteit. Sedert geruime tijd kende u problemen met uw buurman B. S. (...). Hij beledigde uw familie. Hij dreigde ermee uw partner te vermoorden en uw dochters te verkrachten. Verscheidene keren werden de ruiten van uw woning ingegoooid. Jullie verwittigden vaak de politie. Zij kwam dan ter plaatse en stelde een onderzoek in. Meestal kon de dader echter niet gevonden worden. Enkele keren werd S. (...) wel meegenomen door de politie. Maar de situatie verbeterde niet en de politie slaagde er niet in om effectieve bescherming te bieden voor u en uw familie. Ongeveer 15 tot 20 dagen voor uw vertrek moesten de ruiten van uw woning er voor een zoveelste keer aan geloven. Deze keer werd er echter van verschillende kanten met stenen geworpen. Een steen had ei zo na het hoofd van uw één jaar oude zoon geraakt. Uw dochters zetten het op een huilen. Daarnaast werden u en uw dochter gepest op straat en op school omwille van jullie religie. De ouders van uw ex-man dreigden ermee uw dochter Julia te ontvoeren. Zij ondernamen verschillende pogingen om haar mee te lokken. U vertrouwt hen niet. Zij hebben immers hun eigen twee dochters verkocht. U stapte naar de politie maar deze ondernam niets. Op 17 maart 2012 vertrok u samen met uw partner A. S. (...) (O.V. 6.980.216) en uw kinderen uit Montenegro. De volgende dag bereikten jullie België. U vroeg hier asiel aan op 20 maart 2012. U vreest voor uw leven en dat van uw kinderen. U bent in het bezit van de paspoorten van u en uw kinderen,

uitgereikt te Berane op 13 en 15 maart 2012; enkele documenten van de onderzoeksrechter van Pec over het overlijden van uw ex-man; en van een vonnis van de rechtbank van Berane die u het hoederecht van uw dochter N. (...) toewijst.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag, zoals hierboven reeds werd aangegeven, steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot A. S. (...) (O.V. 6.980.216) werden aangebracht. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De identiteit en nationaliteit van u en uw kinderen worden door mij niet betwist. Ook (de omstandigheden van) het overlijden van uw ex-man en het hoederecht over uw dochter N. (...) staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers klagen de schending aan van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers klagen de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoekers bepalen niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen en kopiëren van de bestreden beslissingen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissingen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen herhalen en ontkennen kan de Raad afleiden dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissingen, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en dan ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekers weerleggen het motief in de bestreden beslissingen dat zij onvoldoende pogingen hebben gedaan om bescherming te zoeken in hun land met betrekking tot de aangehaalde feiten niet. Het betreft een uitdrukkelijke voorwaarde voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de verlening van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekers hadden aannemelijk moeten maken dat zij geen bescherming konden inroepen of omwille van een gegronde vrees niet wilden inroepen zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen toegang hebben tot de bovenvermelde bescherming van haar nationale overheden of tot andere vormen van redelijke bescherming door deze overheden. Daarenboven zijn redelijke maatregelen inzake bescherming vereist en geen absolute bescherming.

Het feit dat verzoekers zelf het initiatief moesten nemen en klacht neerleggen, waarna de politie optrad en er in enkele gevallen zelfs een gerechtelijke veroordeling volgde illustreert de redelijke beschermingsmaatregelen van de Montenegrijnse overheden.

Daar waar verzoekers niet naar de politie gingen naar aanleiding van het laatste incident en wanneer ze zouden aangevallen zijn wegens hun religie uit vrees voor represailles niet naar de politie gingen is dit geen voldoende verklaring voor het feit dat verzoekers geen bescherming vroegen. De stelling van verzoekers dat zij niet tevreden zijn over het optreden van de politie is ook geen voldoende verklaring.

De bestreden beslissingen wijzen ook op de eventuele stappen die verzoekers hadden kunnen ondernemen in geval de politie zoals gesteld door verzoekers geen redelijke bescherming bood.

Dit geldt ook met de aangehaalde poging tot ontvoering van de dochter van verzoekster, waar verzoekers niet aannemelijk maken dat er effectief een poging tot ontvoering was en de politie omwille van hun afkomst niet zou optreden.

De Raad meent ook dat verzoekers de aangehaalde feiten overdrijven. Zo stelt verzoekster in de Vragenlijst (nr. 5) dat sinds anderhalf à twee maanden de ramen (van hun huis) steeds stukgegooid werden, de politie de daders niet vond en niets deed, terwijl uit het gehoor blijkt dat de politie een onderzoek verrichtte en verzoekers een eenmalig feit vermelden. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van de aangehaalde feiten en de ernst ervan.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken, meer bepaald hebben zij niet aannemelijk gemaakt dat zij geen bescherming zouden kunnen krijgen van haar nationale overheden. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS